

Cassandra Williams már 6 éve lakott Párizsban. A nagyváros még mindig elfárasztotta kisvárosi lelkét, amikor munkából hazafelé gyalogolt a mobilozó, zajos, rohanó tömegben a Boulevard Haussmannon. Mehetett volna metróval is, a hármasról a négyes vonalra átszállva hamar hazaért volna, de nem szerette a párizsi metró. A csempézett, sokszor kellemetlen szagú és végtelennek tűnő alagutakban gyalogolva úgy érezte magát, mint egy nagyra nőtt patkány. Semmi különösebb baja nem volt a patkányokkal, sőt kifejezetten kedves állatnak tartotta őket, de az élet a csatornában nemigen nyerte el a tetszését, így inkább a gyaloglást választotta. Amúgy is imádta az útba eső Louvre-ot és a Tuileriákat, ráadásul a föld felszínén kevésbé lökdösték a nagy oldaltáskájában hurcolt fotósfelszerelését, mint a szűk metrószerelvényeken. Cassandra fotós volt, aki különböző amerikai lakberendezési magazinoknak dolgozott. Nyolc éve, miután megszerezte lakberendezői diplomáját, és leveleznyelt két kivitelezést Washingtonban, úgy döntött, hogy elege van a türelmetlen és hisztis ügyfelekből, ezért elkezdett magazinoknak fotózni. Mikor hat éve az édesanyja meghalt, és nem maradt senkije az Egyesült Államokban, kapva kapott a lehetőségen, hogy Párizsba költözzön és európai enteriőröket fotózzon az egyik legjelentősebb amerikai lakberendezési magazinnak. Tehetséges fotós volt, ezért idővel több szerkesztő is kiszúrta a munkáit, és mára már nemcsak lakberendezési magazinoknak, hanem különböző életmódmagazinoknak is készített képeket.

Cassandra automatikusan rakta egyik lábát a másik elé, és közben a szembejövőket figyelte. Mindig is nagyon tetszettek neki a párizsi nők, akik ugyan nem mondhatóak kifejezetten szépnek, de sikkesek és elegánsak voltak, és legfőképpen karcsúak. „Az amerikai nők ölnének a titokért” – gondolta magában mosolyogva.

A francia férfiakat nem igazán szerette, mert bár ők is elegánsan öltözködtek, kissé nőiesek voltak Cassandrának. Persze hat év alatt találkozott már olyan francia férfival, aki kifejezetten férfias és erős volt, de úgy vette észre, hogy nem ez a jellemző.

Cassandra nagyon szerette a város színes, pezsgő világát. Szerette, hogy New Yorkhoz hasonlóan itt is vegyesen jöttek szembe vele feketék, fehérek, ázsiaiak, muzulmánok, katolikusok, buddhisták meg

még ki tudja hányféle ember, hányféle különböző vallási és kulturális háttérrel.

Cassandra elért a Tuileriákhoz. Mivel nem sietett haza, és szépen sütött a nap, úgy döntött, hogy leül az egyik padra, és élvezzi egy kicsit a kora tavaszi napsütést. Begyalogolt a diadalíven át a murvás úton egy napos padig, ledobta a felszerelését, és lehuppant. A lábai mostanra teljesen érzéketlenek lettek a sok állástól. Aznap a Shopping rovatba fényképezett mindenféle textileket, párnákat az Eiffel-torony lábánál. Egész délelőtt és még kora délután is járkált a géppel a kezében, és igyekezett a lehető legjobb szöveget, a legjobb beállítást megtalálni. Délután öt felé ért vissza az irodájába, ahol feltöltötte a szerverre a képeket, azután indult el haza. Jólesett a lábait feltenni a kert füves területeit határoló alacsony kerítésre. Becsukta a szemét, és élvezte a lemenő nap kellemes, megnyugtató fényét. Egy pár percig még a másnapi teendőin gondolkodott, de az elméje végül elernyed, és bágyadt gondolattalanságba merült. Cassandra szerette ezt az állapotot. Az emberek lépteinek zaja, ahogy a murva megcsikordult a cipőjük alatt, a játszadozó kutyák távoli csaholása, a kisgyerekek lelkes kiabálása mind-mind távolinak tűntek.

Fél óra múlva kinyitotta a szemét, és elnézett balra. Meglátta Madame Landeville-t és a kutyáját. Az öreg hölgy kissé hajlott háttal, de korához képest még így is irigylésre méltóan egyenesen sétált a bal kezében kis, sötét retiküljével, a jobban pedig a vékony bőrpórázzal, amelynek végén egy testes basset hound vonszolta magát. Madame Landeville ugyanannak a háznak a harmadik emeletén lakott, amelynek a tetején Cassandra bérelt egy kis lakást magának. Az öreg hölgy a kutyáját valami furcsa okból kifolyólag Poissonnak nevezte el, ami franciául halat jelent. Cassandra sosem értette miért, mert szegény, öreg eb egyáltalán nem volt áramvonalas. Most, hogy jobban szemügyre vette a kutyát, úgy tűnt, mintha az évek múlásával és a felszedett kilókkal barna és fekete foltjai egyre terebélyesedtek volna. Madame Landeville nem ismerte meg Cassandrárt, mert a nő háttal ült neki, és amúgy is mindig úgy tűnt, hogy az öreg hölgy teljesen el van merülve a gondolataiban. Akár a liftben, akár az utcán találkoztak, minden

alkalommal meglepettnek látszott, amikor Cassandra ráköszönt. Cassandra hosszan nézett a szomszédja és a mellette lépegető kutya után. Madame Landeville mindennap ugyanakkor vitte sétálni Poissont. Egyébként nemigen jött ki a lakásból. Az esti sétánál mindig bevásároltak a sarki pékségnél és a mellette lévő élelmiszerboltban. Hat év alatt Cassandra egyszer sem látta Madame Landeville-t az utcán a kutyája nélkül. Mikor a furcsa pár kikerült a látóköréből, újra becsukta a szemét. Túl fáradt volt ahhoz, hogy megmozduljon.

Tíz perc múlva végül összeszedte magát, és elindult haza. Útközben felhívta Pault, az egyik legjobb barátját, mert már napok óta nem beszéltek.

– Szia, mi újság? – kérdezte a férfi, amint felvette a telefont.

– Semmi különös. Most megyek hazafelé. Nálad?

– Itt tiszta örültekháza van! Dolgozom az új kollekción, és minden a feje tetején áll. A megrendelt anyagok késnek, az embereim meg iszonyúan lassúak, és idegesítő kérdéseket tesznek fel – válaszolta a férfi dühösen.

– Tudod, hogy nem velük van a baj, hanem veled, ugye? Nehogy a szokásos kollekciónhisztiddel elüldözd Marge-ot és Rebeccát! – pirított rá nevetve Cassandra.

– Tudom, tudom! Dehát mégiscsak én vagyok itt a zseni, nem? Lehetek egy kicsit hisztis!

– Aprópó hiszti! Mi lett az összeállítással az Affluence Paris-ban?

– kérdezte Cassandra.

Az Affluence Paris az egyik legnevesebb divatmagazin volt, és pár hete felmerült, hogy Paul ruhái szerepelnek majd benne. Paul hatás-szünetet tartott.

– A májusi számban lesznek benne a ruháim – bökte ki büszkén.

– Komolyan? – kiáltott fel Cassandra. – Gratulálok, ez nagyon nagy szó!

– Köszönöm. Még egy hírem van ezzel kapcsolatban – mondta a férfi.

– Mi az?

– Tudod, ki fogja fotózni a ruháimat?

– Ki? Valaki híres?

- Igen... Te.
- Tessék?
- Beajánlottalak, elvittem néhány fotót, amiket csináltál nekem az elmúlt években, és tetszettek.
- De én nem vagyok divatfotós. Mi van, ha nem lesznek jók a képek, és elszúrom a megjelenésedet?
- Nem fogod. Az a lookbookom tetszik a legjobban, amit te fotóztál, amikor beugrottál ahelyett az örült, hisztis fotós helyett. Ismersz, ismered a stílusomat, és ha ki tudod hozni az életet és a szépséget idő óta díszpárnákból meg függönyelkötőkből, akkor az én korszakalkotó ruháimból is menni fog!
- Mikorra kell leadni az anyagot?
- Három hét múlva.
- Akkor jobb, ha elkezdjük szervezni a dolgot, mert jövő héten Aix-en-Provence-ban leszek.
- Gyere át holnap este, hogy megbeszéljük, mire van szükség! Marge majd megszervez mindent, mire visszajössz! Neked csak csatogatnod kell azt a modern, tükörreflexes masinádát.
- Ok. Holnap hétkor ott leszek.
- Remek. Csáó!
- Szia!

Cassandra egészen hazáig nem tért magához a sokktól. Ő fogja fotózni az egyik legnagyobb francia divatmagazin egyik összeállítását... El sem hitte. Imádott fotózni, nagyjából mindent. A gép állandóan nála volt. Fotózott már angolkertet, Four Seasons Hotel-enteriőrt, a Chantilly-kastélyban különböző stílusú esküvői virágdíszítéseket, bútort vásáron az új trendeket, városképeket az utazási rovatba, de divatfotókat még nem készített, leszámítva Paul két évvel ezelőtti lookbookját. Nagyon izgatott lett. El is felejtette a fáradt lábakat, és olyan gyorsan szaladt fel a hatodik emeletre, a C lépcsőházban, hogy maga is meglepődött.

A kis lakás, amit bérelt, mindössze 50 négyzetméter volt. Három kisebb stúdiólakást nyitottak egybe. A konyha, étkező, nappali egy térben állt. Cassandra csak a nappalit használta, sosem főzött, és sosem terített meg magának az étkezőben, csak azért, hogy egyedül

egyen. Emellett volt egy 6 négyzetméteres ablaktalan gardrób, egy fürdő és egy 15 négyzetméteres háló. A kis lakás szépen fel volt újítva, a fehér falak visszaverték a nappali három nagy ablakából beömlő fényt. Cassandra korán kelő volt. Nagyon szerette nézni, ahogy a manzárdtetők felett felkel a nap. A nap mosta szürke tetők, a kémények elnyúlt árnyékai mindig Párizsra emlékeztették, akármerre is járt a világban. Nem akart visszaköltözni New Yorkba. Amikor reggel erre a képre kelt és nem látta a napot, csak a szürke, borongós eget vagy az eső áztatta háztetőket, akkor is úgy érezte, hogy itt van otthon.

Ahogy belépett, ledobta a fotóstáskáját és a farmerdzsekijét az ajtó mellé, és lerúgta a lábáról a kedvenc piros sneakerét. Energikus léptekkel sietett a hálóba, átöltözött egy kinyúlt WWF-es pólóba és egy rózsaszín tréningnadrágba. Amíg automata üzemmódban elrakta a ruháit, bepakolt a mosógépbe, és elindította a legrövidebb programot, végig Paul hírei jártak a fejében. Még most sem tudta elhinni.

Kivett a hűtőből egy joghurtot, és leült a kanapéra. A telefonját letette a kanapé melletti kis üvegasztalra, a kép mellé, amit négy évvel azelőtt Versailles-ban készített egy kedves turista Paulról, a testvéréről, Robertről és róla. Robertre gondolva Cassandra elkomorodott egy kicsit, de gyorsan elterelte a gondolatait, és bekapcsolta a tévét. Éppen a kedvenc Helyszínelők sorozata ment, bár már a végkifejletnél tartottak, és fogalma sem volt a történetről, ez még mindig jobb volt, mint Roberten gondolkodni.

Cassandra lépteket hallott a folyosón, és tudta, hogy a szomszédja, Pablo érkezett meg a munkából. Felugrott a kanapéról, és kivette a hűtőből a három csokitortaszeletet, amit Pablónak, a testvérenek és a beteg anyjának hozott el az irodája melletti cukrászdából. Kilépett a folyosóra még éppen időben ahhoz, hogy elkapja a tizennyolc éves fiút, mielőtt belépett volna a szomszéd lakásba.

– Szia, Pablo! Hoztam nektek egy kis sütit. Születésnap volt a főtúzáson, és én nem szeretem a csokitortát.

Ez persze nem volt igaz, de Cassandra nem akarta zavarba hozni a fiút azzal, hogy elárulja, kifejezetten nekik vásárolta a tortaszeleteket.

– Köszönjük – mondta a fiú fáradtan mosolygva.

– Hogy van édesanyád?

– Nem túl jól. A múlt héten elment dolgozni, de négy nap múlva megint lázas lett. Az orvosoknak fogalmuk sincs, hogy mi baja lehet.

– Sajnálom. És ti hogy vagytok, te és Mirabell?

– Mirabellt úgy tűnik, szekálják az iskolában. A ruhái nagyon vacakok, és a sok menő lány folyton piszkálja. Mostanában nagyon ideges, és retteg, ha reggel mennie kell. Én megvagyok. Suli után dolgozom. Szerencsére felvettek állandóra a postán.

– Mi a helyzet a főiskolával?

– Ebben az évben nem jelentkezem főiskolára, mert kell a pénz anyu gyógykezelésére, de jövőre mindenképpen megpróbálom.

Cassandra bólintott, azután elhallgatott. Amikor a csend kezdett kissé hosszúra nyúlni, úgy döntött, inkább elköszön.

– Üdvözlöm édesanyádat! Vigyázz magadra!

– Átadom. Köszönjük a tortát!

– Nincs mit!

Cassandra visszatért a stúdióba. Nagyon sajnálta a szomszédait. Hat éve, amikor ideköltözött, María, Pablo anyja, még jól volt. Dolgozott, és arról álmodott, hogy a gyerekei főiskolára mennek majd. Három évvel ezelőtt azonban az asszony lebetegedett. Köhögőrohamok kínozták, és egyre gyengült. Akárhány orvoshoz ment, mindenhol ugyanazt a diagnózist kapta, bronchitis, amiből később tüdőgyulladás lett. Folyton belázasodott, és egyszerűen nem tudott talpra állni. Pablo elkezdte helyettesíteni az édesanyját iskola után a postán, ahol az asszony dolgozott. María nagyon kedves volt Cassandrával, amikor beköltözött a házba. Látta, hogy el van anyátlanodva, és ezért sokszor főzött neki vacsorát, vagy áthívta magukhoz hétfvégén ebédre. Cassandra ezt sohasem felejtette el. Most ő segített Pablónak, amiben tudott, bár a munkája sokszor más városba szólította, és olyankor a fiúnak egyedül kellett megküzdenie a korán rászakadt felelősséggel.

Cassandra bekucorodott a bőrkanapé ablak felőli sarkába, és beburkolózott egy vidám, kék-zöld kockás, puha plédbe. Ahogy járt az agya Pablón és Mirán, egyszer csak támadt egy ötlete. El is határozta, hogy másnap megbeszéli Paullal.

Úgy emlékezett, hogy ez volt az utolsó gondolata, mert a következő, amit észlelt, az a felkelő nap fénye volt.

– Egy újabb éjszaka a kanapén – sóhajtott fel nyújtózkodás közben.

Ledobta magáról a pokrócot, és kiment a konyhába, hogy kávé főzzön. Hét óra volt, Cassandra visszaült a kanapéra, és a háztetőket bambulva lassan szűrőcsölgette a tejeskávét.

Gondolatban végigfutott a következő napon. Iroda, képszerkesztés, a képek első változatának elküldése a magazinnak, azután találkozó Paullal.

Elhúzta a száját. Az irodában ülés nem tartozott éppen a kedvenc elfoglaltságai közé, de mit volt mit tenni, a fotók utómunkáját meg kellett csinálnia. Ha minden jól megy, ma túl is lesz rajta, és később már csak apróbb javításokat kérnek majd. Már jól ismerte a magazin képszerkesztőjének stílusát, ezért ritkán történt meg, hogy teljesen át kellett dolgoznia az elsőre küldött képanyagot. Szeretett Yvonne-nal dolgozni. A nő értelmes, hatékony és nagyon nyitott volt. Párizsban tanult, ott szívta magába a művészetet. Semmilyen extrém alkotással nem lehetett zavarba hozni. Először alaposan megnézte, azután várt egy pár percet, hogy kialakuljon a véleménye, és utána beszélt csak. Akár pozitív, akár negatív véleményt fogalmazott meg, egy dolog mindig érződött abból, amit mondott, hogy érti, mit akart a művész kifejezni az alkotásával. Cassandra csodálta Yvonne-t ezért a képességéért, és pontosan emiatt szeretett vele együtt dolgozni.

Kávézás után egy óra alatt összeszedte magát, és fél kilenckor már csukta is be maga mögött az ajtót. Elindult lefelé a lépcsőház nyikorgó falépcsőin – kőlépcső és lift csak az A és B lépcsőházi lakóknak dukált, a hagyományosan cselédlakásokból kialakított stúdióknak csak a cselédeknek járó, kényelmetlenül magas falépcsők jutottak. Cassandra nem bánta a dolgot, mert még soha életében nem volt ilyen izmos a combja és a fenéke, mint amióta itt lakott. Ahogy lépegetett lefelé a sötétbarna lépcsőfokokon, elhaladt a másik lépcsőház elegáns lakásainak konyha felőli bejáratai mellett, amelyeket régen a cselédek használtak. Hallotta, ahogy Allard-ék a negyediken próbálják megégetni három égetnivalóan rossz fiukat a konyhában, a harmadikon Poisson ugatott türelmetlenül, valószínűleg a reggelijére várva, az

elsőn pedig Durant-né éppen a takarítónőjét szidta az anyjának, valószínűleg a reggeli kávé mellett. Ahogy átvágott az udvaron, hallotta a házmesteri lakásból szinte állandóan üvöltő operát is. Odaköszönt a lakás előtt éppen az udvarra kihúzott szárítóra teregető Madame Rieoux-nak. A testes, szigorú kontyba tűzött fekete hajú nő egy biccentéssel viszonzta a köszönést. Nem szerette az amerikaiakat, és ezen még Cassandra mosolya sem tudott változtatni. Cassandrának nem szegte kedvét a kimért köszönés, kilépett az utcára, és elindult a Boulevard Haussmann felé. Ma sem metróval ment, inkább kerülgette a siető franciákat az utcán és a vicces, neonsárga kukásmellényben tömegelő turistákat a Louvre előtt. Felpezsdítette ez a város, ha kint volt az utcán, úgy érezte, hogy minden lehetséges, minden, amiről valaha is álmodott.

Fél óra múlva ért az irodába, útközben vett magának egy szendvicset ebédre. Ahogy becsukta maga mögött az ajtót, fellelegzett. Végre egyedül volt.

Bár dolgozhatott volna otthonról is, Paul rávette, hogy béreljen egy kis irodát. Így professzionálisabban tudta fogadni az üzleti partnereit, volt egy helyiség, ahol stúdiófotókat tudott készíteni, és hely, ahová az asszisztense ülhetett volna, ha megengedhetett volna magának egy asszisztenst. Cassandra elmosolyodott. Azt szerette Paulban, hogy ő akkor is látta benne a sikeres fényképészt, amikor még épphogy csak megérkezett a városba, és alig tudott megélni.

Az iroda három helyiségből állt a konyhán és a fürdőn kívül. Volt benne egy kisebb stúdió, amelynek az ablakai el voltak sötétítve, hogy Cassandra tudja beállítani a fényeket, és ne kelljen alkalmazkodnia a kintről beáramló fény irányához és erejéhez. Emellett volt egy kis tárgyaló és egy nagyobb iroda tele papírokkal, dossziékkal és különböző adathordozókkal, amiken az évek alatt összegyűlt képek voltak. A berendezést Cassandra igyekezett a lehető legminimálisabbra szorítani. Utált takarítani, ezért ki nem állhatta az apró csecsebecséket, amelyek úgy vonzották a port, mint méz a méheket. A dekoráció a falakra kitett kisebb-nagyobb méretű fotókból állt. Az iroda falain fekete-fehér, a tárgyaló falain Cassandra

színes képei lógtak. A nő csinált magának egy sencha teát, azután leült a számítógépe elé, és előkészítette a képeket retusálásra. Teljesen belemerült a munkába, szerencsére a fotók jól sikerültek, a képek élesek voltak, és jó arányokkal rendelkeztek, ezért csak a színeken és a kontrasztokon kellett dolgozni. Szeretett tárgyakat fotózni, mert ilyenkor a képszerkesztőknek nem voltak olyan irreális elvárásai az utómunkákat illetően, mint amikor modellekkel dolgozott. Egészen délután egy óráig fel sem állt a gép mellől. Ez is az egyik nagy hibája volt. Ha belefogott valamibe, akkor túlzottan belemerült ahhoz, hogy egyen-igyon vagy elmenjen a mosdóba. Amerikában ilyenkor mindig a kollégái figyeltek arra, hogy egy óra után mozduljon el a számítógép elől. Most egyedül volt, és be kellett vallania, hogy élvezte. Nem szerette a felesleges csevegést, alapvetően nagyon introvertált típus volt. Sokáig abban a hitben élt, hogy az olyan magányos farkas beállítottságú emberek, mint ő, kevesebbre viszik, vagy kevesebbet érnek a munkaerőpiacon, egészen addig, amíg jobban bele nem ásta magát ebbe a témába. Olvasott könyveket, cikkeket, és meghallgatott számos online előadást, mire rájött, hogy mekkora érték az az erős koncentrációs képesség és az a minden részletre kiterjedő figyelem, amivel a munkához állt. Persze kellemetlen mellékhatásként sokszor órákig nem ment el a mosdóba sem, hogy ne kelljen megszakítania a munkát. Gyanította, hogy a veséje nem volt annyira oda az introvertáltságáért, mint a megrendelői.

Ebédre megette a szendvicset, délután pedig folytatta a munkát. Négy felé végzett a képekkel, és feltöltötte őket a magazin szerverére, azután megnézte az e-mailjeit. Újabb megrendelés érkezett, egy ékszerkollekciónak kellett befotóznia egy kicsi, de annál nagyobb múltú párizsi ékszerésznek, a Joillierie de Romillynek. Örült ennek a megbízásnak, de tudta, hogy igencsak sűrű lesz a programja a következő három hétben. Az utazás, Paul lookbookjának az elkészítése és ez a fotózás komoly szervezést igényelnek majd. Válaszolt a megbízónak, és reagált a többi e-mailre is, azután becsukta a gépét, és összepakolt. Öt óra volt. Úgy döntött, hogy gyalog megy Paul stúdiójába, ami legalább háromnegyed óra lesz. Tudta, hogy a férfit nem fogja zavarni,

ha a megbeszéltnél korábban érkezik, Paul úgymint imádta, ha valaki nézi munka közben, mert a figyelem kellemesen legyezte a hiúságát.

Negyed hatkor elindult a stúdióból. Mivel Paul üzlethelyisége és stúdiója a Rue de L'Universitén volt, öt perc sétára Cassandra lakásától, ezért pontosan ugyanarra kellett mennie, mint amikor hazafele indult. Cassandra a Haussmann sugárúton sétált végig, ahogy majdnem mindennap. Igaz, erre nagyobb volt a tömeg, mint a kis utcákban, de szerencsére a járda is szélesebb volt, és szerette nézni az elegáns kirakatokat. Jól számolt, mert hat előtt pár perccel Paul üzlete előtt állt. Az ajtót zárva találta, ugyanis az üzlet ötig volt nyitva. Paulnak az volt az elmélete, hogy azok a nők, akik igazán értékelik a divatot, megoldják, hogy ötig odaérjenek. Cassandra ebben nem volt olyan biztos, lévén a legtöbbször nem úgy alakultak a napjai, mint ahogy eltervezte, és ritkán végzett fél hat-hat előtt a dolgaival. Miután ezt végiggondolta, megnézte magát a kirakatüvegben. Ott állt egy zöld vászonnadrágban, farmerdzsekiben, egy fehér Converse cipőben és egy egyszerű fehér felsőben az üzlet előtt. Felnevetett, amikor rájött, hogy Paulnak teljesen igaza volt, hiszen azt mondta, hogy „a nők, akik igazán értékelik a divatot”. Ő nem ilyen nő volt. Még mindig mosolyogva csengetett. Paul szokatlanul hosszú ideig nem nyitott ajtót. Cassandra már elkezdett türelmetlenkedni, attól tartott, hogy a férfi valami miatt nincs az üzletben. Már a telefonjáért kotorászott a táskájában, amikor megjelent az ajtóban Robert, Paul bátyja. Cassandra hátrahőkölt a meglepetéstől. Már négy hónapja nem látta a férfit. Úgy tudta, hogy Londonban dolgozik valamilyen nagy cég-összeolvadási projekten. Robert elmosolyodott, amikor meglátta.

– Szia, Cass, régen láttalak.

– Igen, régen. Hogy van az ügyvéd barátnőd? – válaszolt Cassandra barátságatlanul.

– Jól, azt hiszem – mondta a férfi.

– Remek. Figyelj, ha öcs-báty időt terveztetek, akkor jobb, ha én megyek. Nem akarok zavarni.

– Régebben sem zavartál. Gyere be!

– Régebben nem, csak amióta a barátnőd idegrohamot kap, ha meglát. Nem hiszem, hogy ez jó ötlet.

Cassandra már indult volna el, amikor Paul jelent meg az ajtóban Robert mögött. Félretolta a bátyját, és behúzta Cassandrát az ajtón.

– Sosem voltál túlzottan szívélyes! Nem is értem, hogy miért téged kérnek rá, hogy tárgyalj cégek nevében – korholta a bátyját.

– Mert dolgozom, ahelyett hogy hülyeségekről csevegnék – válaszolta Robert csípősen.

Paul elvette és az ajtó mellé tette Cassandra táskáját.

– Ne haragudj, korábban végeztem, és azt gondoltam, nem gond, ha elindulok.

– Dehogyan gond, legalább megmentettél egy kellemetlen órától, amit a bátyámmal kellett volna kettesben töltenem. Olyan elkámpicsorodott a kedve, mintha citromba harapott volna. Szerintem megfeküdték a gyomrát a számok és az unalmas könyvelők meg ügyvédek – piszkálta Paul Robertet.

– Muszáj folyton Margaretent köszörülnöd a nyelvedet? – kérdezte Robert kissé sértődötten.

– Hát, mivel kiutálta a legjobb barátnőmet a társaságunkból – mutatott Cassandrára –, ezért sosem fogom kedvelni. Ráadásul olyan botsáska, hogy még egy rendes ruhát sem lehet ráadni – szörnyülködött mesterkéltén Paul.

– Ne légy igazságtalan! – bökte meg nevetve a férfi oldalát Cassandra színlelt felháborodással. – Pontosan ilyen „botsáskák” járnak-kelnek a kifutón a ruháidban! Nem is tudsz már normál formájú testre ruhát tervezni!

– Te csak azt hiszed! Neked is lenne egy pár ötletem! Ceruzaszoknya, egy csinos, hegyes orrú magassarkú és egy fodros gallérú, ujjatlan blúz...

– Igazán praktikus munkaruha lenne. Remekül tudnék egyensúlyozni a szűk ceruzaszoknyában és a magassarkúban mondjuk a Bois de Boulogne-ban, a tóparton, miközben a Romilly ékszereit fotózom a köveken.

– Megkaptad a munkát??? Komolyan? Gratulálok! Alig várom, hogy mit hozol ki az ékszerekből! – Paul átölelte. – Büszke vagyok rád!

– Gratulálok én is, bár nem tudom pontosan, hogy mihez, de ha Paul így örül neki, akkor nagy dolog lehet – mondta jóval kimértebben Robert.

– Erre koccintanunk kell!

Paul kézen fogta Cassandrát, és átvágott vele az üzleten, be a rakárba, onnan pedig az emeletre, ahol a stúdió volt. Cassandra imádta ezt a helyet. Hatalmas asztalok, rajtuk ezerféle anyag, len, selyem, bársony, dzsörzé, gyöngyök, csillogó fémszálak, a próbababákon pedig kezdetlegesen összefércelt, már most is csinosnak kinéző ruhák. A nagy tervező- és szabóasztalok körül, három kisebb asztalon, modern varró- és hímzőgépek álltak. Itt valósította meg Marge és Rebecca – Paul két varrónője és évek óta hűséges, kötélidegzetű társa – a férfi által megálmodott ruhákat.

Robert körülnézett a helyiségben, és az arcán elégedetlenséggel vegyes zavarodottság tükröződött.

– Már ha megtalárod a hűtőt, ebben a – hogy is szoktad hívni? – „kreatív kuplerájban”.

Paul szemrehányóan nézett a testvéreire, azután eltűnt egy kisebb helyiségben, ahonnan három pohárral és egy üveg Bollinger pezsgővel tért vissza.

– Ezt tényleg ki akarod nyitni? Nem olyan fontos alkalom ez – tiltakozott Cassandra.

– Dehogynem. Fogd a poharat!

Töltött Cassandrának, azután Robertnek is.

– Még egyszer gratulálunk!

Koccintottak, azután pár percig csendben álldogáltak. Cassandra elindult körbe, és kihasználta ezt a kissé kínos csendet, hogy jobban megnézze a ruhákat, amikor hirtelen eszébe jutott Mira.

– Paul, szerettem volna megkérdezni tőled valamit.

– Mondd csak!

– A szomszédomban lakik egy kedves család... – kezdte Cassandra.

– Marília, Pablo és Mirabell? – szólt közbe Robert.

– Igen, ők azok.

Paul is bólintott. Emlékezett rá, hogy Cassandra sokat mesélt róluk.

– Mi van velük? – kérdezte Paul.

– Hát, María hónapok óta nagyon beteg, gyakorlatilag Pablo tartja el a családot. A postán dolgozik iskola után, de nem keres sokat. Az anyja gyógyszerei sokba kerülnek, ezért épphogy megélnék. Az a szerencsésük, hogy az öreg hölgy, akinél María korábban házvezetőnőként dolgozott, a végrendeletében kikötötte, hogy a kis lakást, ahol laknak, María élete végéig ingyen használhatja, ezért legalább lakbért nem kell fizetniük. Mirát viszont elkezdtek csúfolni az iskolában, mert régiek és kopottak a ruhái. Arra gondoltam, hogy...

– Hogy tudnánk-e varrni a kislánynak pár ruhát? – fejezte be a mondatot Paul.

Cassandra bólintott.

– Van egy csomó maradék anyagunk. Megoldjuk. Ha el tudod hozni pénteken, akkor levesszük a méreteit, és hétvégén varrok neki pár ruhát.

– Komolyan? El sem hiszem! – Cassandra átölelte Pault. – Kérhetsz valamit cserébe!

– Majd kigondolom, mi legyen!

Robert csendesen figyelte őket. Cassandrának az volt az érzése, hogy a férfi féltékeny a barátságukra. Régen ő is a csapathoz tartozott, de amióta Londonba költözött az új barátnője után, aki betegesen féltékeny volt Cassandrára, nagyon eltávolodtak egymástól. Most mintha feltörték volna benne a régi emlékek. Egy évvel ezelőttig mindenhová hármasan mentek. Felfedezték Párizst, a Loire menti kastélyokat, elmentek a hideg és nyirkos Normandiába, megnézték Dijon színes háztetőit, és ellátogattak Napóleon kedvenc üdülőhelyére is, Biarritzba. Szinte minden hétvégét együtt töltöttek, és amikor Paul és Robert anyja Párizsban töltött egy-egy hónapot, négyesben járták a várost.

– Hogy van Isabelle? – kérdezte hirtelen Cassandra.

– Remekül, most éppen Barcelonában tölti az időt. Valami gyermekszolgálatnál tevékenykedik. Két vagy három hét múlva érkezik majd Párizsba – válaszolta komolyan Robert.

Cassandra eltűnődött, hogy csak ő érzi-e úgy, hogy a férfiből minden spontaneitás és öröm kiveszett? Régebben ő volt az, aki az

éjszaka közepén fel akart mászni a Place Vendôme közepén álló obeliszkre. Most inkább egy kimért és hideg könyvvizsgálóra hasonlított. Ennyit változtatott volna rajta Margaret? Vagy London? Vagy mindig is ilyen volt a lelke mélyén, csak Párizs volt rá jótékony hatással? Cassandra nem értette a dolgot.

– Mondjátok meg neki, hogy várom, hogy megérkezzen! El kell mennünk együtt a Clignancourt-i bolhapiacra!

Paul felnevetett.

– Jézus, már megint ki kell mennem veletek megnézni azt a sok öreg, ócska kacatot?

– Ki bizony! Nem úszod meg! – válaszolta nevetve Cassandra.

– Mi a baj, Robert? Alig szólsz egy szót is. Margaret már beszélni sem enged?

– Hagyd abba a hülyeséget! – A férfi a szükségesnél jóval nagyobb erővel tette le a kiürült pezsgőspoharat a nagy, fehér, sima felületű szabóasztalra. – Azt hiszem, hogy jobb, ha most elmegyek. Holnap korán tárgyalásom lesz, délután pedig utazom vissza Londonba.

– Nem akarsz velünk vacsorázni? Mindjárt rendelék egy pizzát – mondta meglepett arccal Paul.

– Nem. Jobb, ha megyek. Amikor anya jön, úgyis itt leszünk egy-két hetet, és lesz alkalom együtt vacsorázni.

– Ahogy akarod. Kikísérlek – mondta Paul lelombozva. Akár mennyire sokat piszkálta is a bátyját, nagyon szerette, és hiányzott neki, hogy együtt legyenek.

– Szia, Cass! Örülök, hogy láttalak!

– Én is örülök! Szia!

Cassandra maga is meglepődött, hogy őszintén mondta, amit mondott. Amikor a férfi megszakította vele a kapcsolatot, mert Margaret nem engedte, hogy találkozzanak, nagyon dühös volt rá. A két legjobb barátjából hirtelen csak egy maradt. Úgy érezte, elárulták. Mostanra azonban belátta, hogy az élet ennél sokkal, de sokkal bonyolultabb.

Paul kikísérte Robertet, és visszafele jövet rendelt egy mexikói pizzát. Amíg megérkezett a futár, megbeszélték a férfi elképzeléseit a fotózással kapcsolatban. Előszedték a régi képeket, amiket Cassandra

csinált, meg a többi lookbookot, és kitalálták, hogy melyik stílus illik a legjobban az új kollekcióhoz. Mire megjött a pizza, már egészen jól körvonalazódtak az elképzeléseik. Úgy döntöttek, hogy a kollekciót, ami sikkos kosztümből, blúzokból és szoknyákból állt, a St-Lazare pályaudvarnál fogják fotózni. A munkába siető embereket használják majd háttérnek, és megmutatják, hogy Paul ruhái tökéletesen megfelelnek elfoglalt üzletasszonyoknak és olyanoknak is, akik csak sokkal inkább szeretnék felöltözni a hétköznapokban.

Cassandra fantáziája beindult, újabb és újabb képeket látott a fejében, amikben az elegancia, a finom anyagok és a modern pályaudvar, a durva sínek és a kemény fémek, gépek izgalmas kontrasztot adnak majd.

Tíz óra felé már mindketten nagyon fáradtak voltak, ezért Cassandra indulni készült. Paul felajánlotta, hogy hazakíséri, de a nő úgy döntött, hogy inkább egyedül szeretné megtenni az ötperces utat a lakásáig.

Szép, de hűvös este volt. Fújt a szél, de szerencsére nem esett az eső. Cassandra összehúzta maga előtt a dzsekijét, és sietős léptekkel ment a Saint-Germain-des-Prés felé. Beütötte a kódot a kapucsenegőn, és teljes testével nekifeszült a nagy és súlyos, kékre festett kapunak. Gyorsan átvágott az udvaron, látta a házmesteri lakás elé kitett szárítót. Felvonszolta magát a hat emeleten, és arra gondolt, hogy vannak napok, amikor erős comb és formás fenék ide vagy oda, sokat adott volna egy liftért.

Belépett a lakás ajtaján, ledobta a cipőjét és a felszerelését, de nem gyújtott villanyt. Töltött magának egy pohár fehérborral, leült a kanapéra, és élvezte az esti Párizs fényeit. Sokat nem látott ugyan, csak a manzárdtetőket és az olyan stúdiólakások fényeit, amilyenben ő is lakott, de ez is nagyon hangulatos volt. Meglepően otthon érezte magát ebben a városban. Egy órát üldögélt teljes csendben. A fejében kavargtak gondolatok Robertről, Miráról, Paulról, a régi emlékekről Isabelle-lel. Boldog volt, hogy itt élhet. Nagyon-nagyon boldog. Ez a város inspirálta, sokkal jobban, mint bármilyen más hely, ahol életében eddig megfordult.

– Holnap beszélek Pablóval és Mariával, ez lesz az első dolgom – határozta el.

Két nap volt még péntekig, remélte, hogy a kislánynak nincsen valami halaszthatatlan dolga. Még egyszer kinézett az ablakon, aztán kivitte a poharát a konyhába, átöltözött, fogat mosott és lefeküdt aludni. Hetek óta nem zuhant olyan gyorsan álomba, mint aznap.

Másnap reggel éberem figyelt, hogy Pablo mikor indul el otthonról, és amint meghallotta a szomszéd lakás ajtajának csapódását, már ugrott is a saját ajtajához.

– Jó reggelt! – köszöntötte a fiút, aki épp akkor sietett el az ajtaja előtt.

– Jó reggelt! Hogyhogy ilyen korán indulsz? – kérdezte Pablo.

– Még nem indulok, csak szerettem volna beszélni veled.

– Kicsit késésben vagyok az iskolából...

– Csak egy perc. Egy barátom, Paul divattervező, és felajánlotta, hogy varrna ajándékba Mirának néhány ruhát a maradék anyagokból. Azt szerettem volna megkérdezni, hogy péntek délután elvihetem-e hozzá a hűgodat. Természetesen téged is szívesen lát, ha el tudsz jönni.

A fiú egy fél percig fel sem fogta, hogy Cassandra mit mondott, azután mintha az egész teste elernyedne volna.

– Nem is tudod, hogy mekkora segítség ez nekünk. Mára és holnapra kikértem őt az iskolából, és már azon gondolkodtam, hogy másik iskolát keresek neki, mert annyira rosszul érzi magát. Ebbe az iskolába gazdag gyerekek járnak, ő egyáltalán nem illik az osztályba, de ez van a legközelebb, és még túl kicsi, hogy egyedül jöjjön és menjen egy messzebb lévő helyre.

Pablo ránézett Cassandrára, és nyelt egy nagyot. A nő látta, hogy a könnyeit nyeli vissza.

– Igen, tudom, hogy nem tudod elkísérni az iskolába a munka miatt. Akkor pénteken fél négykor átmegyek érte, és együtt elmegyünk Paulhoz. Ha akarsz, gyere te is. Rendelünk egy pizzát, és kikapcsolódunk egy kicsit.

- Legkorábban hétre tudok odaérni.
- Mindegy, mikor jössz, majd csörögj rám, amikor indulsz, és megadom a címet.
- Köszönöm.
- Nincs mit! Szaladj suliba!
- Megyek. Szia!
- Szia!

Cassandra becsukta maga mögött a lakás ajtaját, és egy hatalmas sóhajtott. Csodálta ezt a fiatal fiút, akinek ilyen hamar kellett felnőnie. Remélte, hogy az élet tartogat számára boldogságot is, nem csak küzdelmet és nehézséget. Sokszor érezte igazágtalannak a világot, de valahogy mégis azt remélte, hogy a rossz sem tarthat örökké.

Mivel aznapra nem volt konkrét dolga, úgy döntött, hogy fotózási helyszínt keres az ékszerekhez, és elmegy a St-Lazare pályaudvarhoz is körülnézni egy kicsit.

Felöltözött, és csak a kis kameratáskájával a vállán elindult a pályaudvar felé. Remélte, hogy útközben talál a másik projektjéhez is megfelelő helyet. Ahogy szinte mindig, most is gyalog ment. Aznap nem volt olyan szép idő, mint előző nap, de Cassandrárt nem érdeklete. Párizsi módra körültekerte a nyakát egy színes selyemsállal, ami feldobta kissé a szokásos, egyhangú vászonnadrág-farmerdzseki-póló-Converse cipő kombinációt. Továbbra sem igazán érdekelte a divat. Paul ezt sokszor és kíméletlenül a szemére vetette. Egyszerűen nem értette, hogyan lehetséges, hogy egy nőt nem érdekelnek a szép ruhák és a csinos kiegészítők. Cassandra pedig azt nem értette, hogyan lehet annyi pénzt elkölteni olyan kacatokra, amik kényelmetlenek, és elfoglalják a lakás tárolóhelyeinek jelentős részét. Nála a táska adott volt, hiszen abban volt a fotósfelszerelése, az iratai és a pénztárcája, ezért a táskakérdéssel nem kellett foglalkoznia. Szoknya, harisnya, blúz és társai szóba se jöttek, hiszen azokban képtelen lett volna dolgozni. Az ékszerekért pedig nem volt oda. Az olyan darabokat szerette, amiknek története volt. Nem volt sok ékszere, csak egy órája, egy gyűrűje és egy nyaklánc. Sosem cserélgette őket, mindig ezek voltak rajta. A gyűrűt az édesanyjától kapta, ő pedig a nagymamájától örökölte, aki pedig az ő édesanyjától. Abból az időből maradt, ami-

kor még gazdag család voltak valahol Angliában. Egy körülbelül egy centiméteres mélysárga, csepp alakú zafírt fehér gyémántok vettek körül. Ami pedig ilyen régi gyűrűknél ritkaságszámba ment, a foglata fehér aranyból készült. Cassandra nagyon szerette a zafír sárga színét, olyan volt, mintha folyékony arany lett volna. Sokszor elnézte a napfényben, és elképedt a sárga megannyi árnyalatán, az egészen világos napsárgától a mélyebb mézszárgáig, amikben a kő játszott. Az édesanyja azt mondta, hogy a gyűrű az ük-ükanyjától származik, aki egy belga grófhhoz ment feleségül. Hatalmas szerelem volt az övék, de sajnos a gróf korán meghalt, és a testvére vette át az irányítást a birtoka felett. Cassandra ük-ükanyját számúzták valami kisebb vadász-kastélyba, és a testvér addig-addig ügyeskedett, amíg végül kiforgatta a nőt a vagyonából. Pár ékszer maradt csak meg, amiket Cassandra ükanyja el tudott rejteni, és amiknek az eladásából fenn tudta tartani magát és két lánygyermekét. Amikor meghalt, a férje mellé temették, de a család nem akarta látni a két gyermeket. Cassandrát elbűvölte ennek a szerelemnek a mélabús története, és ennek tiszteletére sosem vette le a gyűrűjét, hiszen ha az ükanyja nem lett volna olyan erős, amilyen volt, nem biztos, hogy ő egyáltalán létezne ma. A nyakláncot az édesanyjától kapta, a medálban a szülei kis, kivágott képét hordta, a Cartier órát pedig ő maga vette magának, miután Párizsba költözött, és sikerült megvetnie a lábát. Egy nagyobb megbízás után, amikor már elég pénzt félretett, úgy gondolta, megérdemli, hogy ünnepeljen. Bement hát a Place Vendôme-on lévő Cartier-boltba, és kiválasztott egy nem túl hivalkodó, acélvázás, négyszögletes számlapú órát. Elképesztő érzés volt, hogy meg tudta venni. Ő maga, a saját erejéből. Utána elment megenni egy steaket, és megivott egy pohár bort. Végiggondolta az elmúlt három évet, amit Párizsban töltött. Bebizonyította magának, hogy erős, és bárhol megállja a helyét. Boldog és büszke volt. Tudta, hogy a szülei is azok lennének.

Mire felocsúdott az emlékeiből, már a Szajna másik partján gyalogolt, az opera előtt. Mindig tetszett neki ez az épület. Egyszer csak megállt, villámként csapott belé egy ötlet. „Mi lenne, ha az öltözőkben meg a színpadon, a jelmezekkel és a kellékekkel fotóznám az ék-

szereket? A Maison Romilly mindig is büszke volt arra, hogy milyen régóta készít ékszereket. Így tökéletes, régimódi környezettel lehetne ezt kihangsúlyozni. Engedélyt kell kérnem.”

Ahogy körbejárta az opera épületét, egyre jobban megtetszett neki az ötlet. Remélte, hogy a cég marketingesei is így lesznek ezzel. Csinált néhány fotót, hogy jobban be tudja mutatni az elképzelését a megbeszélésen. Úgy döntött, másnap összeállítja az anyagot, még mielőtt elutazik.

Miután alaposan körülnézett, tovább folytatta az útját a pályaudvar felé. Meglátott egy idős nőt a másik oldalon egy szafaládészerű kutyával. Pontosan úgy néztek ki, mint Madame Landeville és Poisson. Elcsodálkozott, mert sosem gondolta volna, hogy az öreg hölgy ilyen messzire merészkedik a kutyájával. Azután, ahogy jobban megnézte őket, rájött, hogy csak hasonlítanak távolságtartó szomszédjára és hűséges társára.

Pár perccel később megérkezett a pályaudvarhoz. Az impozáns klasszikus stílusú épület Franciaország legrégebbi pályaudvara volt, amelyhez az évszázadok során több más épületet is hozzáépítettek. Cassandra tudta, hogy az épületet Monet és sok más impresszionista is megfestette már. Az volt az elképzelése, hogy a lookbook háttéréhez felhasználja majd a híres festők által készített festményeket, a saját maga által készített képek ellenpontjaként. Nagyon izgalmasnak találta az 1800-as években épült főépület régimódi stílusát és a fehér, üvegtetős belső terek modernségét. Tökéletesen illettek Paul klasszikus, üzletasszonyoknak készült kollekciójához. Jó másfél órán át jött-ment a tömegben, nézte a fényeket, képeket készített a folyóként zubogó embertömegről és az elbűvölő kőlépcsőről. Felfedezett olyan számára eddig ismeretlen részleteket, mint a vashíd, amin eddig még sosem ment át, és olyan apróságokat is, mint a modern tetőszerkezetet a falhoz rögzítő, L alakú kovácsoltvas elemek. Tetszett neki, amit látott.

Amikor úgy érezte, hogy elég képet készített, és volt már sok jó ötlete a fotózással kapcsolatban, elindult hazafelé. Úgy gondolta, hogy útközben bekap egy paninit valahol, amit Párizsban töltött éveit alatt nagyon megszeretett. Ez a lapított, két oldalon megsütött me-

legszendvics-szerűség gyors és olcsó utcai étel volt. A pulykás-tárkonyosat szerette a legjobban, és szerencséjére talált is egy bódét a pályaudvartól nem messze, ahol árultak ilyet. A lábai már le akartak szakadni, ezért elindult a stúdiója felé. Arra gondolt, hogy ott pihen egy kicsit, feltölti a képeket a számítógépére, azután hazamegy. Amint elindult az irodája felé, megszólalt a telefonja. Robert volt az. Nagyon meglepte a hívás, mert a férfi azóta nem beszélt vele sem telefonon, sem személyesen, amióta Margarettel együtt voltak, és Robert megígérte a barátnőjének, hogy elkerüli Cassandrát. A férfi be is tartotta az ígéretét. Annak ellenére, hogy Cassandrát nagyon megbántotta a viselkedése, hiszen évekig Robert és Paul voltak a családja, becsülte a férfi tartását.

- Szia! Meglep a hívásod.
- Szia, Cass! Ne haragudj, nem akarlak zavarni.
- Nem zavarasz. Éppen gyaloglok az iroda felé.
- Mikorra érsz oda?
- Tessék?
- Beszélnem kell veled. Mikorra érsz oda?

Cassandra most már végképp nem tudta, hogy mi történhetett. Pár másodpercig hebegett-habogott, azután kibökte, hogy körülbelül húsz perc múlva.

- Akkorra én is odamegyek.
- Nem Londonban vagy?
- Nem – mondta határozottan a férfi, mindenféle magyarázat nélkül. A hangja türelmetlen és feszült volt. – Ott találkozunk! – mondta, és letette a telefont.

Hogy odaérjen időben, Cassandrának fel kellett gyorsítania a lépteit. Végül pont a kapuban futottak össze Roberttel. A férfi testbeszéde zavartságról árulkodott, de a hangja nagyon határozottnak tűnt.

- Menjünk be! – szinte utasította a nőt.

Cassandra elővette a kulcsait, kinyitotta a kaput, és elindult felfelé a második emeletre. A férfi némán követte. Amikor beléptek az irodába, Cassandra letette a kulcsokat az előtérben lévő konzolasztalra, és a férfi felé fordult.

- Kérsz egy pohár vizet vagy narancslevet? – kérdezte.